

at Retsvidnerne uden for Kjøbenhavn blive udnævnte af de kommunale Myndigheder og ikke af Justitsministeren lige saa lidt som i Kjøbenhavn, hvor vi have en anden Institution, de edsvorne Betjente, som heller ikke blive udnævnte af Justitsministeriet. I saa Henseende kan jeg derfor ikke gøre andet end at anvise Myndighederne at følge de Regler, som Lovgivningen, Forordningen af 9de Juni 1847 og Forordningen af 1845, foreskriver, og jeg kan ikke gribe ind paa dette Omraade, som ved Lov er henlagt til andre Myndigheder. Hermed skal jeg slutte, idet jeg mener ikke at have forbigaaet noget af, hvad det ærede Medlem fremdrog.

Ordføreren for Forespørgerne (Borgbjerg): Det glæder mig, og jeg takker det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro), fordi han ved at tage sin Dagsorden foreløbig tilbage, har givet Ministeren Lejlighed til at svare paa mine Spørgsmaal. Men de Svar, Ministeren i den Retning har givet, tilfredsstillte mig ingenlunde. Jeg forlangte et bestemt Svar paa, efter hvilken Paragraf eller hvilken Passus af en Paragraf konstitueret Assessor Colds Erstatningskendelse af 20de Februar 1896 er lovmedholdelig. Den højtærede Justitsminister svarede: Erstatningen, de 50 Kr., refererer sig ikke til Hovedsigtelsen for Urkæden, men til de to Tillægssigtelser, det er paa disse to Tillægssigtelser, den Forlængelse af Varetægtsarresten, der derved er fremkaldt, at Nelly Andersen har faaet Erstatning! Nu har jeg allerede en Gang paavist, at Varetægtsarresten, efter alt, hvad der foreligger, ikke blev forlænget, men tværtimod blev forkortet ved, at heldigvis disse to Tillægssigtelser kom frem; thi det kunde konstateres for disse tos Vedkommende, at den ikke var berettiget, hvorimod det ganske vist var fuldstændig umuligt at konstatere for Urkædens Vedkommende, at den i de 14 Dage, den havde været borte, ikke havde været stjaalet; det var en Ting, der ifølge Sagens Natur ikke kunde konstateres. Heldigvis kom de to andre Sigtelser frem, og det viste sig, at de vare uberettigede. Samme Morgen, Assessor Cold faar konstatere, at de ere ganske uberettigede, løslader han Nelly Andersen, saa tør han ikke beholde hende længere. Altsaa Arrestationen er ganske vist bleven forkortet og ikke forlænget derved. Men dertil kommer et yderligere Moment, nemlig dette: Ministerens Udtalelser aabne os Udsigt til en helt ny

Praksis paa dette Omraade. Thi hvis Justitsministeren har Ret i sin Fortolkning af Loven af 1888, vil nu for Fremtiden enhver Arrestant senere i næsten alle Tilfælde kunne faa Erstatning. Der foreligger nemlig næsten ikke en Retssag, hvor der ikke dukker Tillægssigtelser, ny Momenter frem, der under Sagen vise sig at være uholdbare. Hvis Justitsministeren har Ret, vil jeg bede Pressen her i Danmark om at fortælle dette vidt og bredt og bede alle, der have været arresterede, om at skaffe sig Udskrifter af Forhørsprotokollerne. Jeg er da vis paa, at det vil vise sig, at der næsten i hver eneste Sag under Forhørerne er kommet Tillægssigtelser, ny Momenter op, som ere uberettigede, og saa har efter Justitsministerens Forklaring enhver Arrestant her i Landet Ret til at søge Erstatning for den Forlængelse, som disse ubeviste Tillægssigtelser have fremkaldt. Det er ganske vist helt ny Vidder, der aabne sig, og maaske er det gode og glædelige Vidder, der aabne sig for os efter denne Fortolkning, men jeg tror rigtignok, at den er ravruskende gal og ikke paa nogen Maade kan holde, hvor meget jeg end vilde glæde mig, hvis det var muligt. Altsaa, jeg har ikke faaet Svar paa, paa hvilken Paragraf eller Del af en Paragraf Justitsministeren støtter, at Assessor Colds Retskendelse er lovmedholdelig.

Saa siger Justitsministeren: Ja, Sagen kan under ingen Omstændigheder appelleres, thi hun har modtaget Kendelsen. Men det er netop det, hun ikke har. Hun er ført bag Lyset, hun er under et falsk Foregivende bleven lokket til at modtage Kendelsen, de 50 Kr. Det eneste, der forelaa for hende, da hun fik de 50 Kr., var en Afskrift af en Skrivelse, som jeg har i Haanden, fra Justitsministeriet af 2den Marts 1896, paa Ministerens Vegne underskrevet Ricard, til Politidirektøren i Kjøbenhavn, hvori det siges, at der tilstilles ham „et Beløb af 50 Kr., som ved en af Dommerne i Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets 6te Kriminalkammer den 20de samme Maaned afsagt Kendelse er tilkendt Nelly Magdalene Andersen her af Staden i Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.“ Hun modtager denne Skrivelse i Afskrift og de 50 Kr. og kan ikke forstaa andet end, at hun derved har faaet Oprensning, ganske vist en tarvelig Erstatning, men en Oprensning. Andet kunde hun ikke forstaa, og først for 14 Dage siden erfarer hun, at denne Kendelse, hvis Ordlyd man ikke meddelte hende, gentog Sigtelsen for